

Глава първа: Гласът отникъде

Ама че работа! Само до преди половин час времето беше чудесно, а сега, сякаш отникъде, се пръкнаха гъсти тъмни облаци, които започнаха да покриват небето със застрашителна бързина. Напорът на вятъра се усилваше все повече и повече. Дърветата и храстите в градината се огъваха и проскърцваха мъчително, а по улицата се носеха пъстри облаци от прах, стари вестници и пластмасови сладоледени кофички. Смръщила вежди и присвила устни в привичния ѝ упорит маниер, червенокосото Ане се опитваше да продължи работата по колибата, но вече беше ясно, че скоро ще трябва да се откаже.

– Тая колиба май няма да стане готова преди да се пенсионирам! – промърмори тя ядосано, после набързо събра разпилените по тревата инструменти и хукна към къщи, преследвана от първите дъждовни капки.

Тъкмо навреме! Вятърът вече бе започнал да хвърля цели шепи вода през отворения прозорец и сигурно хубаво щеше да намокри рисунките ѝ ако не беше се прибрала бързо. Навън се оформяше истинска лятна буря, яростна и шумна. Светлият слънчев ден бе изчезнал за броени минути, през прозореца сега се виждаше само сива дъждовна пелена, прорязвана от назъбените мечове на светкавиците. Ането светна малката лампа на работната маса и започна да се приготвя за рисуване.

Изминал бе около месец откак се бе върнала от Гората на призраците – омагьосаната страна, в която бе попаднала след като се опита да счупи играта, която ѝ бе подарил тайнственият господин Нерод Лапцев. Спомените за невероятните приключения, които бе преживяла там, все още не я оставяха на мира нито за миг. И, тъй като не се съмняваше, че ако започне да разказва, никой няма да ѝ повярва, а може би дори ще си навлече неприятности, тя бе започнала да рисува. На масата ѝ вече лежаха купища рисунки, едни от други по-пъстри и фантастични: поляната на паяка, воденичката на дядо Таралейко, хралупата на госпожа Бухалица, мравунякът, къщата на призраците ... Мама, която беше направо поразена от внезапния творчески изблик на дъщеря си, веднага бе предложила да я изпрати на уроци по рисуване, но Червенокоска само бе изсумтяла сърдито. Уроци, дрън, дрън! Това, което ѝ беше нужно, нещото, за което тя не преставаше да мечтае нито денем, нито нощем, бе да се върне обратно, да срещне отново любимите си приятели, та ако ще и само за час-два. Какво ли правят сега Чарко и Бу? А елфите? Дали Бъз мухата все така си умира за мед? Ех, ако можеше да ги види поне за момент ...

Тя изпъшка с досада и погледна към закачалката, на която висеше старата ѝ раничка във формата на мече, направено от мъхест плат. Не, нито следа от живот ... Раничката, най-добрата ѝ приятелка в Гората на призраците, вярната спътница, която неведнъж я бе спасявала в трудни положения, беше се превърнала в най-обикновен предмет след като отново се завърнаха в къщи. Ането все още не можеше да се примири с огромната загуба. Животът без приятелството и съветите на раничката ѝ се струваше тъй скучен, че тя все още си поплакваше когато беше сигурна, че никой не може да я види. Ах, какво ли не би дала за да може само веднъж да поговори с нея отново!

По дяволите! Тя подтисна мрачните мисли и се наведе над рисунката. Този път се бе заела да нарисува самия Нерод Лапцев – така както беше го запомнила от оная последна нощ, в която ѝ се наложи да се пребори с бобъра Хайно и неговите бандитипаяци. Вече беше оформила костеливата, но яка старческа фигура, оставаше ѝ само да довърши детайлите по олтара и огъня на вечната промяна. Мама сигурно отново щеше да я погледне с оня неразбиращ поглед, който така я дразнеше, а после пак щеше да разпитва откъде Ането си измисля всички тия невероятни картини. Добре, че тя не оби-

чаше да чете „детски книги“ и Червенокоска всеки път се измъкваше с обяснението, че това са сцени от „Хари Потър“ или „Властелинът на пръстените“.

Междувременно бурята беше се превърнала в истински порой. Гръмотевиците кънтяха с такава мощ, че прозорците дрънчаха. Мама, каквато си е пзла, сигурно всеки момент ще дотича за да види дали всичко е наред.

Сякаш прочела мислите ѝ, Мама се показа на вратата.

– Нали не те е страх, миличко? Това е само лятна буря, ще погърми малко и скоро ще премине, ти да не се притесниш?

Ането изсумтя презрително. Да се страхува от една буря? Само това оставаше. Ако мама я беше видяла през оная нощ, сама в тъмното срещу цялата банда, сигурно нямаше да задава такива въпроси.

– Не се безпокой, мамо – отвърна тя през рамо. – Аз си рисувам тук, нали виждаш.

– Добре, добре. Да ти направя ли салатата за вечеря или предпочиташ филия с масло?

– Още не съм гладна. После ще ти се обадя, като огладнея.

– Добре, аз продължавам да работя. Ако ти потрябвам, обади се.

Уф, най-последно... Червенокоска започна да рисува с точни и уверени движения. Ето, вече се появиха очертанията на олтара, изграден от груби, неодялани камъни. Сега идва ред на огъня, който осветява всичко с призрачна синьо-зелена светлина. Остава само да нарисова паяците, препречили всички изходи от олтара и огромната сянка на бобъра Хайно, хищно надвесен над малкото червенокосо момиче ...

– А-ане, помощ! – дочу се току до ухото ѝ хрипящ глас, пронизан от напрежение и болка. – Не мога да се измъкна оттук! Помогни ми! Ане!

Червенокоска здравата се стресна. От уплаха така подскочи, че размаза почти готовата рисунка. С един ритник отхвърли назад стола, сграбчи от масата голямата ножица и се заоглежда диво, готова да се защитава. Луничките ярко се открояваха на побледнялото ѝ от страх лице.

В стаята обаче нямаше никого освен нея. Тя постоя неподвижно, докато ударите на сърцето ѝ малко се поуспокоиха, после направи няколко дебнещи крачки насам-натам. Беше сигурна, че не ѝ се е причуло, пък и не за първи път чуваше гласове, идващи от нищото. Но досега беше вярвала, че подобни неща се случват само в Гората на призраците, никога не беше допускала, че и тук, в нормалния свят, могат да я сподобят необясними явления.

Кра-а-ах! Гръмотевицата разтърси цялата къща, чу се как мама уплашено изпищя в съседната стая. В същата секунда лампите угаснаха. Ането забрави всичко и презглава се хвърли в коридора. В полумрака здравата се сблъска с Мама, която също беше се спуснала към нея. Двете се вкопчиха в крепка прегръдка и, една от друга по-уплашени, започнаха да си нашепват окуражителни думи. Измина доста време преди да се успокоят и да се осмелят да огледат електрическото табло. Слава богу, там всичко беше наред и след като мама прецрака няколко бушона, лампите отново светнаха. Междувременно бурята беше започнала да утихва и страхът полека-лека ги напусна.

Въпреки това обаче Мама настояваше тази нощ Ането да спи при нея. Червенокоска се съгласи с мълчалива благодарност, защото и сама се чувстваше доста обезпокоена от странните събития. Разбира се, и през ум не ѝ мина да разказва на Мама за тайнствения глас, но мисълта да спи сама след един толкова необичаен ден ѝ беше повече от неприятна. Похапна набързо няколко залька, разгледа една комикс-книжка, колкото да не покаже, че е уплашена, а след това с благодарност се гушна до мама и се унесе начаса. Странни сънища я преследваха цяла нощ, огромни космати фигури на тънки крака току профучаваха покрай нея и изчезваха, преди да е успяла да ги разгледа добре. Най-последно, след дълго въртене и подскачане, тя успя да заспи дълбоко, но на сутринта се събуди със странното усещане, че нещо тук се е променило, и то не на добре. Мама, която вече пиеше кафе в трапезарията, разсеяно я поздрави и отново се съсредоточи в сутрешния вестник. Червенокоска унило провлече крака към банята, набързо се изми и

вече се канеше отново да се върне в кухнята, когато изведнъж я сграбчи недобро предчувствие и тя изтича в стаята си на горния етаж.

На пръв поглед тук нищо не беше се променило. Стаята на Ането, макар и по-малко разхвърляна от преди месец, все още си беше място, което мама наричаше „царството на творческия хаос“, а това означаваше, че само Червенокоска е в състояние да намери нещо в нея. Разбира се, малката палавница не се смущаваше ни най-малко от това – поне в нормалните дни, но днес всичко ѝ изглеждаше някак странно променено, така че тя мрачно се зае да подрежда разхвърляните играчки.

Погледът ѝ падна върху най-горния рафт ... и застина ... Рафтът беше празен. Секунда или две тя постоя като вкаменена, после се втурна през глава надолу по стълбището, ревейки с цяло гърло:

– Мамо, мамо!

– Какво става, какво се е случило? – Побеляла като платно, Мама се втурна насреща ѝ откъм кухнята.

– Играчките ми са изчезнали! Играчките, които ... поправих.

Без малко да каже „спасих в гората“, толкова беше развълнувана. За миг пред очите ѝ отново се заредиха страшни сцени ... Но това вече беше минало, за щастие онази история беше приключила щастливо, макар и след многобройни изпитания ...

– Изкара ми ума, детенце! Вече си мислех, че къщата гори. Няма ли най-после да се научиш да различаваш важните неща от дреболиите? Скоро ще станеш на десет години, а още се държиш като малко момиче!

– Мамо, сигурна ли си, че не си ги преместила някъде? – отвърна Ането, без да обръща внимание на хапливия тон. – Много е важно, моля те, опитай се добре да си припомниш!

– Разбира се, че съм сигурна. Нали отдавна сме се разбрали, че ти сама се грижиш за стаята си. Ако нещо ми потрябва от там, винаги питам, преди да го взема ... за разлика от теб, например.

– Е, хубава работа – продължи Мама, като видя как очите на Ането се наляха със сълзи и тя седна на стъпалата, напълно отчаяна. – Да не би за първи път да ти изчезва нещо? Сигурно си ги забутала някъде, след ден-два ще изскочнат сами от някое потайно място. Да не си ги забравила навън в колибата?

Ането седеше и я гледаше с невиждащи очи. Играчките бяха изчезнали! Ето защо цяла сутрин я измъчваше усещането за нещо нередно, за някакво непоправимо нещастие. Това значи било ... Макар и все още да не разбираше какво се крие зад тази загуба, тя вече беше уверена, че това не е случайно. Какво да прави сега? Към кого да се обърне, кого да моли за помощ? Ако дори само се опита да обясни на мама за какво става дума, тя сигурно ще я помисли за побъркана ... Ането преглъщаше сълзите си и се опитваше да отблъсне отчаянието, което се напъваше да я премаже.

Мама я изгледа изпитателно.

– Ела, ела да потърсим заедно – каза тя загрижено. Очевидно бе почувствала, че зад покрусата на Ането се крие нещо повече от детска прищявка. – Не може да са изчезнали така просто, къде ще отидат?

Двете претърсиха всяко ъгълче на детската стая, не оставиха чекмедже непреровено, но това не промени нищо. Играчките наистина бяха изчезнали и, както изглеждаше, нищо не бе в състояние да промени този печален факт. Отначало Мама не можеше да приеме случилото се на сериозно и все настояваше, че Ането сигурно ще ѝ открие след някой и друг ден, но след като претърсиха всяко възможно кътче недоверието ѝ се замени от обърканост, а след това даже от сериозно раздражение. И, веднъж решила, че през нощта в къщата наистина са идвали крадци, тя започна да настоява да повикат полицията. Червенокоска успя да я убеди, че това няма смисъл едва след като я попита как смята да обясни факта, че точно някакви стари детски играчки са привлекли вниманието на крадците. Тук вече Мама се засрами не на шега и, за да прикрие объркването

си, веднага отиде да работи. Ането пък, която и без това искаше единствено да бъде оставена насаме, не се разсърди ни най-малко. Макар и сама да не разбираше нищо, тя не можеше да се раздели с усещането, че случилото се има някаква връзка с Гората на призраците. А, ако това наистина беше вярно, Мама не можеше да помогне с нищо, това беше единственото ясно нещо в цялата работа.

Тя приседна на леглото си, сграбчи глава в ръце и напрегнато започна да обмисля. Ако страхът ѝ не е напразен, то на всяка цена трябва да потърси контакт с господин Нерод Лапцев. Само той би могъл да ѝ помогне в това объркано положение. Но как да го стори? При последната им среща старият вълшебник бе обяснил недвусмислено, че няма намерение да поддържа връзката помежду им, дори бе казал, че се надява никога повече да не се срещнат! Не че ѝ беше сърдит, нищо подобно. Напротив, даже ѝ беше много благодарен, защото именно нейната намеса отново бе превърнала Гората на призраците в светло и спокойно място ... Но, както бе станало ясно от думите му, вълшебният свят на гората се нуждаеше от посетители само в случай, че там нещо не беше наред, а, слава богу, тия времена бяха отминали ...

И все пак! От вчера насам се бяха случили твърде много неща, които се нуждаеха от обяснение. Без помощта на вълшебника тя едва ли би се оправила в тая бъркотия. Ще трябва значи да пренебрегне указанията му и сама да намери начин да се свърже с него.

Но как? Тя се огледа безпомощно. Откъде да започне? Ех, ако само раничката би могла отново да се върне към живот. Тя сигурно веднага би измислила нещо много умно ... Ането напрегнато се вгледа в нея, очаквайки чудо ...

Раничката обаче продължи да виси безжизнено на закачалката, така че червенокосото момиче скоро се принуди да спусне очи и да потърси някакво по-малко вълшебно решение. Гората на призраците, Гората на призраците ... Какво друго беше ѝ останало от вълшебната гора освен играчките?

Тя се плесна по челото. Но разбира се! При последното си посещение господин Лапцев ѝ беше оставил още една малка играчка, последен спомен за гората и нейните обитатели. Къде ли я беше забутала? Тя трескаво започна да претърсва рафтовете. А, ето я, слава богу!

Играчката представляваше миниатюрно подобие на гората, затворено в малко стъклено кълбо. Ането го сграбчи и нетърпеливо го разтърси. Да, всичко е наред: кълбото се изпълни с облак от снежинки, които бавно се заспушаха обратно и започнаха да покриват хълмистата местност. Но ... Хей, почакай, тук нещо не е наред! Та това не е Гората на призраците! Или не съвсем ... Да, сега вече се вижда по-добре: това наистина е гората, но някак странно променена, подредена и разделена на големи правоъгълници като добре устроен парк. Добре, че все още могат да се различат познатите ѝ места, инак сигурно би помислила, че става дума за някоя друга гора.

Странно, какво може да означава това? Дали там се е случило нещо необичайно или просто играчката се е повредила? Ането се опита да разгледа по-добре миниатюрния пейзаж, но детайлите бяха толкова дребни, че даже и нейните остри очи не успяваха да различат нищо особено. Тя бръкна в чекмеджето на масата си, извади голяма лупа и започна методично да разглежда съдържанието на стъклената топка.

Това което откри, направо я потресе. Не само че гората беше подредена и прекроена наново, в нея бяха се появили и множество нови постройки, които тя никога преди не беше виждала. На много места се виждаха причудливи куполи с най-различни форми: матово проблясващи сфери, лъскави пирамиди, кули, построени спираловидно по подобие на гигантски тирбушони, даже един странен замък, издигнат на остров по средата на реката ... Цялата местност беше опасана от широки и удобни пътища, по реката се движеха корабчета, а недалеч от водопада беше построена юзина, очевидно за производство на електричество. Но всички тия чудесии сигурно не биха стреснали Ането чак толкова, ако не беше огромният дисплей, който тя откри недалеч от реката. На него

ясно се виждаше дебелията физиономия на Хайно, а над нея с големи светещи букви бе написано: **Добре дошли в Хайноланд™**.

* * *

Червенокоска кръстосваше стаята и трескаво обмисляше какво да прави. Гората на призраците – Хайноланд? Не, не може да бъде, какво означава тази бъркотия? Даже ако всички горски обитатели най-внезапно са изгубили ума си, то поне Нерод Лапцев не би трябвало да допусне такова безобразие! Хайноланд? Как ли не!

– Нещо трябва да направя, нещо трябва да направя! – повтаряше тя и крачеше нервно наоколо. – Тази работа не е чиста!

Но какво? Тя се огледа безпомощно. По навик погледът ѝ падна първо върху раничката, която все така висеше на закачалката, опърпана и безжизнена. Ех, ако ...

Не, раничката не може да ѝ помогне, ще трябва да се оправя сама. Тя отново сграбчи стъкленото кълбо и започна да го разтърсва безпомощно.

– Инатиш се ти, но накрая ще омекнеш, знам си аз.

Тя го повдигна до очите си и започна да го разглежда внимателно. Ето тук воденичката на дядо Таралежко, малко по-настрана блатото и поляната с орхидеите ... А това, което се движи там в тъгъла е ...

Червенокоска за малко не изтърва кълбото. Отреща, диво размахала ръце и крака, я гледаше раничката. Ясно се виждаше как устата ѝ се отваря и затваря в напразно усилие да извика нещо, но до Ането не достигаше нито звук. Малкото момиче вече се чудеше дали не сънува. С крайчеца на едното си око добре виждаше висещата на закачалката неподвижна раничка, докато другото око – онова, което гледаше през сферата –, ѝ показваше една съвсем друга раничка, жива, та даже бясна от усилието да каже нещо, което Ането не може да разбере.

Тя сне кълбото надолу и погледна отново. Няма съмнение, сега раничката е неподвижна. Така, а сега да опитаме отново да погледнем през него. Я гледай! Раничката е жива, мята се насам-натам и се опитва да каже нещо.

– Раничке – обади се Ането с пресипнал от вълнение глас. – Чуваш ли ме?

Изкривеното отражение в кълбото трескаво закима с глава. Ушите на Ането забучаха и коленете ѝ се разтрепериха.

– Ти какво, през цялото време ли беше жива?

Нова поредица от бесни движения. „Да, да, да“ – крещеше всяка частица от малкото телце на раничката.

Ането захвърли стъкленото кълбо на леглото, спусна се към приятелката си и я прегърна. Това обаче само я накара да се почувства малко странно, защото глупавото усещане, че прегръща една стара проскубана раничка не я напускаше даже и след като знаеше, че всъщност тя е жива. Беше ѝ нужно нещо повече от видяното, за да повярва в магията. Без истински разговор всичко това приличаше на някакъв глупав, детински театър ...

– Почакай, първо трябва да поговорим. Имам толкова неща да те питам.

Тя отново взе сферата, постави я пред очите си и каза:

– Значи така. Аз ще задавам въпроси, а ти ще ми отговаряш с „Да“ или „Не“. Май че това е единственото, което можем да направим в момента. Съгласна ли си?

Раничката закима бързо.

– Добре. Първо, искам да те попитам дали знаеш кой открадна играчките.

Отговорът беше „Да“.

– Хайно ли беше?

Тоя път раничката се поколеба малко, после нерешително поклати глава.

– Не разбрах много точно. Ако не е бил Хайно, то кой тогава? А, почакай! Да не би да са били паяците?

Паркът на призраците

Раничката заподскача от възбуда. „Да, да, да.“

– По-полека, по-полека, ще вземеш да си скъсаш нещо. Значи така, сега вече поне знаем с кого си имаме работа. Не разбирам как е успял да ги прехвърли тук, но в момента това не е чак толкова важно. Имаш ли представа какво се е случило с гората?

Раничката я изглежда учудено и сви рамене. „Не разбирам.“

– Аха, значи още не си виждала какво става вътре в кълбото. Ето, хвърли му един поглед, но внимавай да не паднеш от закачалката. Гледката едва ли ще ти хареса, предупреждавам те.

Ането протегна сферата и я постави пред муцунката на раничката.

– Е, какво ще кажеш?

Физиономията на раничката се изпълни с такъв ужас, че нямаше нужда от никакви обяснения.

– Да ти кажа честно, и на мен ми се подвиват коленете като помисля какво ли може да е станало. Хайноланд ... Хубаво именце, а? ... Между другото, имаш ли представа какъв беше тоя глас вчера?

Раничката поклати глава отрицателно.

– Добре, за това ще мислим по-късно. Но тая промяна в гората никак не ми харесва. Ако можехме някак да разберем какво точно се е случило ...

Раничката размаха ръце и крака, сякаш се канеше да скача в празното. Ането я погледна изненадано.

– Какво, да не би да искаш да кажеш, че трябва отново да се върнем там? ... Хей, хей, ама ти сериозно ли? ... Хм, всъщност идеята никак не е лоша. И без това отдавна ми се искаше да го направя. Но как? Имаш ли някаква представа?

Раничката посочи към стъкленото кълбо, после замахна с лапа, сякаш държеше чук.

– Ама че съм глупава! – възкликна Ането. – Такава проста идея, а да не се сетя сама! Хей, добре, че отново можем да си говорим. Понякога направо се чудя как преди съм се оправяла без теб.

Тя преметна раничката през рамо и затърси с очи големия чук. Сърцето и тупаше припряно, къде от радост, къде от страх. Задаваха се нови приключения.